

8. POGLAVLJE

Spontani aplauz, molit ću lijepo! Na cilju smoooo!

Mjesto u kojem teta živi već na prvi pogled odaje prevlast staračkih domaćinstava i sjedokosih turista. Malen, natkriven i išaran prostor u sklopu kojega se nalazi potrgana klupica predstavlja autobusnu stanicu.

S ove pozicije puca pogled na mjestašce koje je glavninom smješteno uz obalu, a najudaljenija je kuća ni kilometar od mora. Kuće su kamene i zbijene jedna do druge pa mi logika govori da su i ulice uske – tipičan mediteranski stil gradnje. Pola osam navečer je i više nije tako vruće. Na nebu nema ni bijelih oblaka, a more je okupano suncem na zalazu.

Lana i ja izađemo iz autobusa vukući za sobom kofere. Teta mahnitom maše čim me ugleda i dotrči mi u zagrljaj.

- Nora! Kako si samo narasla! Kad sam te zadnji put uopće vidjela?
- Bok, teta! Na mojoj krizmi? – pokušam se sjetiti.

Teško je objasniti zašto nemam bolji odnos s tetom (ako zanemarimo činjenicu da živi na drugom polu Hrvatske). Ona je sitna žena klasične bob frizure koju njeguje od devedesetih, najčešće odjevena u traperice i košulju. Nije završila fakultet, ali je načitana i može se s njom o svačemu razgovarati dok ne spomenete temu prakticiranja katolicizma (odnosno, u mom slučaju, nepracticiranja).

- Pa da, sjećam te se u onoj rozoj haljinici s volančićima...

Nažalost, kumi - mojoj teti pripala je čast da me odjene pa sam izgledala kao da idem na prvu pričest, a ne na krizmu.

- ... No, ne znam zašto ovih ljeta niste dolazili ovdje kada ste uvijek dobrodošli. U svakom slučaju, nemoj me zvati teta, zovi me Maja. Nisam valjda tako stara? – upita pogledavši me ispod oka.

Lana pokuša skrenuti pozornost na sebe suptilnim nakašljavanjem, no to više zazvuči kao mačkino gušenje dlakom.

- Oh, oprost – kažem. – Lana, ovo je teta Maja. Teta, ovo je Lana.
- Pa, cure moje, mogle bismo se zaputiti prema hotelu. Želite li da vas povedem u šetnju prije toga?
- Ajme, nemojte nam, molim Vas, spominjati šetnju danas – Lana plačno odgovori.
- Mislim da je dvosatna šetnja najduljom hrvatskom planinom sasvim dovoljna za početak – složim se.

* * *

Bilo je osam sati kada smo stigli do hotela.

Gledajući izvana, uopće nije bio tako loš. Zapravo, bilo bi točnije kada bih rekla da ostavlja bez daha. Nalazi se uz samu obalu, na povišenom tako da valovi zapljuskuju njegovu prednju stranu. Cijeli je sagrađen od kamena, a na prozorima i vratima su bijele žaluzine sa svijetloplavim okvirima. Svaka soba ima svoj balkončić na kojem se nalaze lončanice s cvijećem.

Popnemo se stubama do ulaznih vrata ispred kojih se nalazi prostrana terasa, a iznad njih visi drvena ploča na kojoj je nemarno napisano "Villa Nautica". Uđemo unutra, no umjesto razgledavanja uputimo se do posljednjeg, drugog kata gdje se nalazi naša soba. Soba je... Soba je... Ne znam, teško je pronaći riječi kojima bih opisala tu ljepotu... Podsjeća na 'Moju grčku avanturu' ili 'Moje grčko vjenčanje', znate.

Prostrana je, sva u bijelom, a ima čak i kupaonicu. Preko puta vrata staklena vrata vode na balkon, a s njihove vanjske strane su žaluzine. Balkon je malen, na njega stanu možda dvije stolice, ali to mu zapravo i daje čar. S lijeve je strane kupaonica s tuš-kabinom, a s desne su strane dva bijela kreveta s plavom posteljinom i plavi ormar sa žaluzinama

umjesto vrata. Možda nisam neki stručnjak, ali ova kombinacija drva, kamena i istih nijansi izgleda lijepo. I nekako domaće. Obje ostavimo prtljagu, svaka na svom krevetu, pa se sjurimo u blagovaonicu onoliko brzo koliko nam izmorene noge dopuste.

Iako mi je već puna kapa svega tog opisivanja, nešto me tjera da vam opišem i blagovaonicu. Svega je desetak stolova, a samo je jedan zauzet. Stolovi su prekriveni plavo-bijelim kockastim stolnjacima koji su u skladu s navlakama na stolicama.

- Ovo izgleda kao savršena kopija scenografije za film o savršenoj američkoj kućanici iz pedesetih – šapne Lana.
- Meni je skroz slatko – kažem kroz smijeh.
- Naravno kada izgleda kao kućica za Barbie! Znaš, točno se sjećam jedne svoje sklopive kućice koja je bila ovako uređena. Dobro, ona je imala sve u rozom, ali shvaćaš bit...
- Ma, kako ne bih!

Teta razgovara sa starijim bračnim parom za stolom uz vrata koja vode na terasu i čujem kako pričaju o sinu koji je otišao u Njemačku i platio im odmor u Dubrovniku te o njihovoj odluci da radije budu ovdje. Voljna sam mijenjati se s njima, ali što je tu je.

Napokon puste tetu pa ona dođe do Lane i mene koje smo udubljene u proučavanje menija.

- Želite li nešto naručiti? – upita s naklonom. – Ovako se poslužuje, ovo vam je prva pouka – doda stišanim glasom.
- Ja ću zagrebački, a za desert voćnu salatu – odluči se Lana.
- Jako dobar izbor, i ja ću isto.
- Dame, jeste li sigurne da ne želite lignje ili brancina? Sada ste na obali, možda biste željele probati ovdašnje specijalitete?
- Mislim da ćemo ostati u Zagrebu – nevino slegnem ramenima.